

[Økonomi- og budgetministeren.]

den førte en fast finanspolitik, men den gjorde det altså ikke. Det var jo ikke den socialdemokratiske regerings skyld, efter at vi var trådt til i oktober måned, at kasseoverskuddet forsvandt. Hvis ikke vi havde gennemført den politik, vi gennemførte med den midlertidige importafgift, så ville kasseoverskuddet, der forsvandt, være blevet til et kasseunderskud, og så ville der være tale om, at der var sket en vis udpumpning af købekraft i stedet for den opsugning, som man troede man havde vedtaget. Jeg erkender, at der knytter sig stor usikkerhed til at vurdere, hvordan udgifter og indtægter forløber for statens vedkommende, men derfor vil jeg altså også tilråde, at man er mere forsigtig. Vi regner stadig væk med, at den finanslov, folketinget har vedtaget, vil have til resultat, at vi får et kasseoverskud, som kommer op i nærheden af de 2 milliarder kr.

Til sidst vil jeg sige til hr. Poul Schlüter, der jo også i meningsudvekslingen med statsministeren var en lille smule uheldig, at når hr. Poul Schlüter siger, at regeringen kan ikke styre alt, så må jeg erkende det — hr. Poul Schlüter er i hvert fald ustyrlig.

Statsministeren (J. O. Krug): I debatten om det hårde arbejdspris herinde henstillede hr. Henry Christensen til regeringen og vel særlig til mig, at vi nu bestræbte os for en tidlig tilrettelægning af lovgivningen og især bestræbte os for, at de tunge lovforslag, som hr. Henry Christensen sagde — jeg forstår udmærket, hvad han mener med det — kom tidligt på samlingen og ikke alle sammen lå og ventede til fremsættelse den 15. marts. Jeg vil sige til hr. Henry Christensen, hvad jeg i øvrigt tror at enhver anden statsminister i mit sted ville have sagt: ja, det vil vi bestræbe os for. Nu har hr. Henry Christensen jo selv regeringserfaring og ved sikkert, at dette er lettere sagt end gjort. Det er virkelig meget svært. Jeg tror, hr. Hilmar Baunsgaard vil kunne bekræfte, at det er vanskeligt at få lovforslagene tidligt frem fra regeringskontorerne og få især de svære af dem tidligt frem. Jeg kan love hr. Henry Christensen og dette ting, at vi skal bestræbe os for så god en tilrettelægning af næste folketingsår som overhovedet muligt, men jeg kan ikke love mirakler. Jeg tror

ikke selv på mirakler. Jeg tror, det vil spille en meget væsentlig rolle, at vi får den folketingsreform, den reform af arbejdsgangen herinde, som folketingets formand forbereder til septembersamlingen, og jeg håber, den kan bidrage.

Hr. Henry Christensen ville gerne have eksempler på love gennemført alene med VKR. Man behøver bare at tage dagsordenen for i dag. Der findes punkt 3, lovforslag om kornordning, og punkt 4, lovforslag om afsætning af danske landbrugsvarer. Disse lovforslag er fremsat her på normal måde, har været normalt behandlet i et folketingsudvalg og er derefter gennemført i samarbejde mellem socialdemokratiet og VKR. Det er altså uhyre let at finde eksempler herpå.

Endelig vil jeg sige til hr. Henry Christensen om forsvaret, at det er da rigtigt, at på radikal foranledning måtte vi gøre et forsøg på på en time at finde frem til en forsvarsordning. Det kunne naturligvis ikke lade sig gøre. Det overraskede ingen af os, men påstanden var fremført og måtte efterprøves. Jeg vil da gerne endnu en gang her fra denne talerstol, som jeg har gjort det før, også på spørgsmål fra hr. Ninn-Hansen, sige ja til, at vi tilstræber et bredt forsvarsforlig, men forudsætningen er jo, at der vises forhandlingsvilje, og at den vises i tilstrækkeligt omfang og tilstrækkelig hurtigt. Vi kan jo ikke vente med en nødvendig reform af dansk forsvar i det uendelige.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Det er klart, at forudsætningen for et forsvarsforlig er, at der vises forhandlingsvilje; må jeg udtrykke det på den måde: gensidig forhandlingsvilje. Det er selvfølgelig den afgørende forudsætning, at alle parter er parat dertil.

Nu fik vi jo et par eksempler fra statsministeren på, at regeringen havde kunnet gennemføre en lovgivning af indenrigspolitisk art uden at være bundet af SF. Men det var ikke eksempler, der var svar på det, jeg spurgte om, for jeg anerkendte klart, at regeringen, når det drejede sig om EF-lovgivningen, gennemførte denne sammen med V, K og R. De lovforslag, statsministeren nævnte, er jo ganske oplagt to helt uundgælige eller nødvendige følgelove af vores